

глава, която се облягаше върху една колона от яспис. Иваница потрепери, но не сведе чело. Никаква смяка не помрачи каменната невъзмутимост на василевса. Само пръстите на лявата му ръка леко се сгърчиха в тивен трепет. *стменни златото ~~мале~~ ^{като} - знака за мест над света.*

Многосложната церемония на приема започна и младия българин можеше на свобода да се нагледа на скъпите мрамори, на големия сребърен поликандилон, който висеше в средата на залата, на вратите от слонова кост, на ширното великоление на коприните, кадифетата и кожите, с които бяха облечени сановниците.

Изведнъж той усети някакъв упорит поглед да пронизва челото му. Право срещу него, до една колона от порфир, някакъв висок, слаб човек със светлоруса брада го гледаше и се усмихваше. Малко по-късно, когато церемонията се свърши и блискавата тълпа бавно се разотиваше, високият човек настигна Иваница, поздрави сърдечно Теофила и поиска да бъде представен на младия български княз.

- Аз познах веднага, че това ще е новият гост на Визанс, - каза той с широка благосклонна усмивка. Много ще се радвам, ако успея да направя стоемето му между нас по-леко и по-приятно. Той не трябва да се чувства между нас като пленник. Разведе ли го вече, Теофиле, из нашата столица?

- Днес мисля да разгледаме черквите. Ако искаш еда и ти..

- С удоволствие. А довечера? Канен ли си на угощението?

- Да.

- А князът?

- Също.

- Нашият велик господар е много милостив към тебе, - се обърна той към Иваница и се усмихна многозначително. - А сега - довиждане. Трябва да съпровожда венгерския пратеник.

- Кой е този човек? - попита Иваница, като проследи с